

ærede Medlem: „Vi opdrage bestandig os selv, og denne opdragelse er ikke nogen-sinde til ende“.

Nej, det er jo klart. Naar man har saa liberale Anskuelser — jeg vender mig til det ærede Medlem fra Thisted — at man nok saa frit tillader og forsværer Løg-
nen i selskabelige Anliggender, saa er man saamænd saa langt ude, at man ikke egner sig til Landsflugelskræmsel i denne Sag.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Starcke: Alle vil det jo være klart, hvad det er for en Fortolkningkunst, det ærede Medlem anvender. Det er atter det samme, det, vi allesammen kender, at man ikke har Lov til at lade sine Luner og øjeblikkelige Stemninger løbe af med sig under Skæret af det, man kalder Sandhedskærlighed. Der er jo Mennesker, der mener, at de har Lov til at sige deres Medmennesker alle mulige Ubehageligheder, idet de siger: Dette er Sandheden. Vi kender dem i det daglige Liv. Og Hemmeligheden i Samlivet med Mennesker er netop, at man finder de Former, under hvilke dette Samliv bliver tryggest og rigtigst. Derfor kan der drives et stort Misbrug med det, man kalder Løgn, naar man tager det forkert i intellektuel Henseende og ikke som Udtryk for det, der er og skaber Tryghed. Det er det eneste Kendemærke, og det vil De alle Vegne kunne føre igennem, at det, der skaber Løgner, og det, der har skabt Fordømmelse over Løgner, det er det, at den skaber Utryghed i Samlivet med Mennesker. Nu har den højtærede Finansminister skabt Utryghed ved den Maade, hvorpaa han har baaret sig ad, fordi Grunden til denne Erklæring, der var i direkte Strid med Kendsgerningen, var ikke at frelse Landet fra en overhængende Fare, men det at føre en Politik eller Forhandling til Ende, hvor han personlig mente, at han var forpligtet til at tie og derved at værges sin personlige Hæderlighed, som han mente. Han løj altsaa ikke for at værne Landet, men for at holde sin Forpligtelse overfor en Mand, til hvem han havde afgivet den. (*Martin Olsen:* Paa Landets Vegne). Ja, paa Landets Vegne, men da han vilde føre Sagen til et Maal, om hvilket han ingenlunde var sikker paa, at det var det, som det danske Folk ønskede. Og hvad er sket som Følge deraf? At vi paa ingen Maade er sikker paa, at hele

den Fremstilling og Farve, der lægges paa Situationen, er Udtryk for en objektiv Mening. Den har netop skabt den Utryghed, som al moralsk Fordømmelse i Virkeligheden gaar ud paa at ramme. Nej, det skal De ikke komme langt med. Overalt, hvor De gaar: Moralens Kærne er det, det kommer an paa, og det er saa, at hvor som helst vi skaber Utryghed i Samlivet mellem Mennesker overfor en Person o. s. v., gælder det netop om, at man ikke har kunnet holde den vedlige. Og der er i og for sig ingen reel Uoverensstemmelse mellem det ærede Medlem fra Thisted og mig i denne Retning. (Af-
brydelse). Nej, det er der ikke, fordi der paa det Punkt mellem alle Mennesker Jorden over er en Overensstemmelse i Ret-sindighed. At skabe Tryghed eller Utryghed er det, det kommer an paa, og det er det, enhver i Virkeligheden retter sig efter. Den højtærede Finansminister har altsaa efter min Mening i det, der er sket, ikke overholdt denne Linie, fordi Blikket ikke har været rettet paa at skabe og udvikle de Vilkaar overfor det danske Folk, som var en Tillidsmands Pligt i den Stil-
ling, hvori han stod.

Formanden: Der er indtegnet to Talere, og i Forvejen er der to korte Bemærkninger. Hvis det overhovedet skal være muligt at tilendebringe denne Forhandling i Dag, maa man i nogen Maade begrænsesig. Jeg haaber derfor, at de korte Bemærkninger kan være afsluttet med de to.
Folketingsmanden for Thisted Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Munk-Poulsen: Ja, de Herrer maa absolut ikke tro, at De hverken ved den enes eller andens Etik øver nogen Indflydelse paa mig. En hel Del af det, der er anført, er, saavidt mig bekendt, anført af Fritænkere, og naar jeg har protesteret, har det været som Kristen ud fra religiøse Betragtninger, og De kan ikke overbevise mig hverken med Spidsfindigheder eller andet. Jeg vil, selv om man tillader sig paa forskellig Vis at haane, protestere paa en stor Del af det danske Folks Vegne imod, at man i den Grad søger at forflygtige Forholdet mellem Sandhed og Usandhed. De Herrer kan være vis paa, at det vil ikke lykkes ude i Befolkningen, selv om De kommer med Høffdings og Kromans Etik (Stemmer: Og Starckes!). Ja, ogsaa Starckes, den overbeviser heller ikke. Hvad der forundrer mig, er ikke saa meget det, at De Herrer Ministre fry-